

¡Bona festa!

Arròs a banda Ramon Barnils

Diu que pel juliol, ni dona ni cargol. Així, doncs...

* * *

*I qui diu dona diu home,
cadascu per allà
on l'enfila.*

* * *

Per cert que això dels bojarrons es veu que ja no es moda. Ja ho semblava, en veure'ls més normalets, més formalets com si diguéssim, amb cara de poder demanar la mà del xicot al futur sogre, amb la mateixa dificultat que hi ha hagut sempre a demanar-li la de la xicoteta: cap ni una, i en vigílies dels anys mil, dos mil, etcètera, i en plena Revolució, menys encara.

* * *

Que la somniada normalització dels sexes és un fet, ens ho acaba de demostrar documentalment Andreu Vidal, mallorquí de Palma (1959), que al seu llibre *Necròpsia* publica un poema que fa broma, signe de normalitat, amb la qüestió. El poema es titula «(Homenatge a Carlo Alfieri)» i fa així:

*Hi ha tanta gent
que s'estima a Parma,
veig tants cossos
feliços que s'abracen,
que es besen tendrament
i amb llurs fronts edifiquen
petites cases
de goig,
que no puc, Morel-la,
sinó fuetejar-te*

*I amb bells punyals
escriure dins la teva pell
els noms estranys
del meu amor
i quan, cobert de sang
i llàgrimes,
el teu cos em reclama,
partir cap a Fidenza
on, per unes poques
lires, t'estimen
joves africans.*

* * *

El poema és bo, i força de la broma, i fa pensar en Clark Gable, que entre matrimoni i matrimoni deia que s'estimava més de freqüentar exclusivament senyoretetes de la prostitució que no pas de les altres. Deia que les altres ho volen amb guarnició. Ara ja no me'n recordo, és clar, però em sembla que a la meua època la dificultat amb les altres era la possibilitat que es produís allò que en diem «emotionally involved».

* * *

Bé, mentrestant la guàrdia civil posa multes de deu mil pessetes a cadascun dels qui acampen lliurement al pirineu aragonés, i fins i tot en un tros que no n'és, d'aragonés.

* * *

El que resulta més preocupant del cas és que hi fan, tan amunt, a veure

si ara a més a més se'ls congelarà.

* * *

Aquí al davant hi ha un test amb una planta que la gent en diu «sogra-i-nora» perquè les dues flors que fa es donen l'esquena. La gent és pistonuda, i la flor que fa aquesta planta és francament grassa, lletja i luxuriosa. Amb una mica de sort et pot fer venir un malson de Déu lo Pare.

* * *

Hi ha qui en comptes de l'esquena es dona aproximadament una altra cosa. Vet aquí un fragment d'una novel·la que es fa passar per eròtica, clàssica i d'entre les dues guerres:

«Els dos posteriors es juxtaposaven: el martinet (?) hi tornà i colpejà, arribant ara a l'altre; ni la mestra ni l'alumna no afluiaven; però ratlles de sang apareixen en la superfície de tots dos jolius astres.»

* * *

Mare de Déu Maré de Déu Mare de Déu, si n'arriben a inventar, de distraccions. És el que deia aquella que ara segurament es casa, que la Humanitat seria capaç d'inventar-ne de nous, de forats. ¿O potser deia foradets? Era molt gata i molt marga-rufosa.

* * *

I amb això ja som allà on érem, que és al començament, pel juliol, ni dona ni caragol. Però ep, que en canvi a l'agost a les set ja es fosc. Feu bondat.

La Riuà
dinars i sonats

RESTAURANT
VALENCIÀ

Mar, 27
Tel. 331 71 72
València